

SKUTR

Should I stay or should I go

Divadlo Petra Bezruče Ostrava

Kateřina Rathouská
Čro 3 Vltava

Podle kapely The Clash člověk spadne do průseru nejen pokud odejde, ale i když zůstane. SKUTR zvolil zlatou střední cestu a u Bezručů se zdržel jen několik týdnů. Výsledkem je hravá inscenace se skvělou hudbou Petra Kalába a herci, které ve většině případů nezaskočily ani pohybově náročnější kreace.

Jan Kerbr
redaktor
Divadelních novin

Setkání Bezručů a SKUTR má především dechově „hmatatelný“ industriální ráz. Protagonisté hrají, až se práší (rozbíjejí totiž občas tvárnice, základní scénografický prvek inscenace). Rada invenčních momentů poněkud rozvolněné pohybové básně je proto překryta nepřijemným vjemem fyzického útoku.

Kateřina Kolářová
redaktorka
MF DNES

Inscenace by potřebovala větší dramaturgickou sevřenost, ostravští protagonisté nejsou tak ohební jako stálý herecký okruh režijní dvojice. Přesto kus stojí za pozornost – minimálně pro poznání, jak metoda SKUTR funguje na „běžné“ činoherce.

MF Dnes
23. 2. 2009, s. 2/11

Smihl 21.2.08
8

MARIE FRAJTOVÁ

Should I stay or should I go Divadlo Petra Bezruče

Vypalovačku Should I stay or should I go jsem poprvé slyšela z chrchlavého kazetáku spolužačky z 8. B, Skutr jsem zaregistrovala o deset let později na představení Disco Pigs. Neslo se v podobně ryčném tempu jako slavná pecka The Clash.

Vzpomínky se protály při návštěvě ostravského Divadla Petra Bezruče v Divadle v Celetné, při níž ostravští herci představili nejnovější hru režiséřského dua Kukučka – Trpišovský. Jejich inscenace vznikají **v těsné spolupráci s herci**, dohromady rozehrávají situace v improvizacích, splétají nápady, vzpomínky a představy, těží z prožitků i traumat. Ostatně kdo nikdy nepřemýšlel, zda zůstat, či odejít? Zda je jeho život opravdu takový, jaký chce žít?

Stavebním prvkem hry je – **cihla**. S její pomocí se dá vystavět pevný základ, taky se ale může rozdrolit jako utrápená duše a prach z ní může štípat v útrobách jako špatná vzpomínka. Tři ženy a tři muži by se v životě rádi opřeli o něco pevného. Zatím však hledají a tápou, bojují se samotou, s nenaplněnými ambicemi, odlišnou sexualitou nebo živočišnou touhou obejmout. A to, co pracně vystavěli, se jim zoufale **bortí pod rukama**.

Mozaika šesti minipříběhů nedává návod na šťastný život, ale diváka od první minuty vtáhne naléhavostí a opravdovostí, z níž běhá **mráz po zádech**. Pro toho, kdo přemýšlí, co se sebou, je tu možná jeden docela snadný recept: Go to Ostrava!